

Arrest

nr. 212 788 van 23 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 27 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 4 januari 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 15 februari 2018 onontvankelijk verklaard. Verzoekster wordt op dezelfde dag bevolen het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Op 24 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de mevrouw, die verklaart te heten

Naam: E.

Voornaam: O

(...)

Nationaliteit: Oezbekistan

In voorkomend geval, ALIAS:

Wordt het bevel gegevens het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdelingen die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2 bis . Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Artikel 74/14 §3, 1° er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene is in het bezit van een geldig visum. Betrokkene Inreisstempel dateert van 16.01.2018. bij gevolg heeft zij de toegelaten 90 dagen overschreden;

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar werd betekend op 8.03.2018 (bijlage 13). Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Het feit dat betrokkene dochter (xxx) de Belgische nationaliteit heeft verkregen en samen met haar gezin in België woont, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene verklaart in haar regularisatieaanvraag dat zij de mantelzorg van haar dochter nodig heeft wat haar medische problemen betreft. Deze medische klachten hebben betrekking op belde heupgewrichten en op blijvende letsel overgehouden van een fractuur van het linker dijbeen. Het feit dat betrokkene verklaart dat zij de mantelzorg van haar dochter behoeft, geeft haar automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont namelijk niet aan dat deze mantelzorg niet in het land van herkomst van verkregen worden. Betrokkene toont evenmin aan dat haar dochter de mantelzorg niet kan verder zetten in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene dochter reeds sinds 200 in België verblijft. Betrokkene kwam pas eind 2015 een eerste maal naar België en keerde nadien terug naar Oezbekistan en kwam op 16.01.2015 opnieuw naar België. Betrokkene toont aldus zelf aan dat zij perfect in staat was om gedurende een lagerdere periode gescheiden te leven van haar dochter. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekend geen inbeuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.. betrokkene dochter en haar gezin kunnen betrokkenen regelmatig komen bezoeken in Oezbekistan en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Oezbekistan vormt dan ook geen onoverkomelijk e hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaargewichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar zij terugleidt wordt een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestraft aanvoeren ervan een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

In haar regularisatieaanvraag verklaart dat het steeds moeilijker wordt om voor zichzelf te zorgen, gezien haar leeftijd en de medische problemen. Deze medische problemen hebben voornamelijk betrekking op beide heupgewrichten (artritis) en op blijvende letsels overgehouden van een fractuur van het linker dijbeen. Betrokkene toont echter niet aan dat zij op een medische problematiek heeft die haar hindert om te reizen. Zo reisde ze eind 2015 een eerste keer naar België en op 16.01.2017 reisde ze voor een tweede keer naar België.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees verdrag aan de orde zijn.

Terugleiding naar de grens

Reden van de beslissing tot terugleiding naar de grens

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkenen zonder verwijl naar de grens te doen terugleiding, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (²) om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft langer op het Schengen grondgebied dan toegelaten. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene reisde op 16.01.2018 de Schengenzone binnen via Frankrijk met een gelid visum C, afgeleverd door de Franse diplomatieke. Voordien kwam betrokkene reeds naar België 2015, ook in het bezit van een geldig visum afgeleverd door de Franse diplomatieke autoriteiten.

Betrokkene heeft op 04.01.2016 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Deze werd onontvankelijk verklaard op 15.02.2018. deze beslissing is op 6.03.2018aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 15.02.2018), geldig 30 dagen.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011.)

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Het feit dat betrokkene's dochter (xxx) de Belgische nationaliteit heeft verkregen en samen en haar gezin in België woont, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene verklaart in haar regularisatieaanvraag dat zij de mantelzorg van haar dochter nodig heeft wat haar medische problemen betreft. Deze medische klachten hebben betrekking op beide heupgewrichten en op blijvende letsels overgehouden van een fractuur van het linker dijbeen. Het feit dat betrokkene verklaart dat ze de mantelzorg van haar dochter behoeft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont namelijk niet aan dat deze mantelzorg niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Betrokkene toont evenmin aan dat haar dochter de mantelzorg niet in land van herkomst verkregen worden. Betrokkene toont evenmin aan dat haar dochter de mantelzorg niet kan verder zetten in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dat betrokkene's dochter reeds sinds 2000 in België verblijft.

Betrokkene kwam pas eind 2015 een eerste maal naar België en keerde nadien terug naar Oezbekistan en kwam op 16.01.2016 opnieuw naar België. Betrokkene toont aldus zelf aan dat zij perfect in staat was om gedurende een langere periode gescheiden te leven van haar dochter. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in desproportionaliteit ten aanzien van het recht op gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkens dochter en haar gezin kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Oezbekistan en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Oezbekistan vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar zij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

In haar regularisatieaanvraag verklaard betrokkene dat het steeds moeilijker wordt om voor zichzelf te zorgen, gezien haar leeftijd en de medische problemen. Deze medische problemen hebben voornamelijk betrekking op beide heupgewrichten (artritis) en op blijvende letsels overgehouden van een fractuur van het linker dijbeen. Betrokkene toont echter niet aan dat zij een medische problematiek heeft die haar hindert om te reizen. Zo reisde ze eind 2015 een eerste keer naar België en op 16.01.2018 reisde ze voor een tweede keer naar België.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelf de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene werd gehoord op 24.04.2018 door de politiezone Antwerpen in het Russisch. De grens zal worden bepaald in functie van artikel 28§1 van de wet van 15/12/1980 na onderzoek van artikel 3 EVRM.

Vasthouding

Reden van de beslissing tot vasthouding

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar werd betekend op 6.03.2018 (bijlage 13). Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelt op wat voorafgaat gaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterkte vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boor te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Oezbekistan.”

1.3. Op 27 april 2018 wordt verzoekster vrijgesteld en wordt haar een termijn van 30 dagen gegeven om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 1, 3 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ('Handvest'), van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), van de artikelen 1, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt toegelicht als volgt:

"Eerste onderdeel

Verzoekster wordt bevolen om onder dwang het land te verlaten en er wordt haar hiervoor geen enkele termijn toegekend. Verwerende partij motiveert dit als volgt:

*"Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Betrokkene is in het bezit van een geldig visum. Betrokkenes inreisstempel dateert van 16.01.2018. bij gevolg heeft zij de toegelaten 90 dagen overschreden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar werd betekend op 6.03.2018 (bijlage 13). Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend. "

Er wordt verzoekster dus geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend omdat zij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 maart 2018.

Echter, zoals blijkt uit het hierboven geschetst feitenrelaas en het administratief dossier en zoals verwerende partij bovendien in de bestreden beslissing zelf erkent, verbleef verzoekster van 16 januari 2018 tot 15 april 2018 legaal op het Schengen grondgebied als toerist. Haar kan dus niet verweten worden dat zij een bevel om het grondgebied te verlaten dat haar tijdens deze periode werd betekend, niet heeft opgevolgd.

Slechts 9 dagen na het verstrijken van haar geldig verblijf als toerist neemt verwerende partij een beslissing om haar met dwang te verwijderen.

Verwerende partij verwijst naar artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Paragraaf 1 van dit artikel bepaalt:

"De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. "

Paragraaf 3 van het artikel voorziet dat in bij wet bepaalde gevallen van deze termijn kan worden afgeweken. In deze gevallen "bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn". (art.74/14, §3 in fine)

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar de uitzondering voorzien in 1° van deze paragraaf, ni. het risico op onderduiken en bepaalt dat er omwille van dit risico op onderduiken voor verzoekster geen enkele termijn wordt toegekend.

Het 'risico op onderduiken' wordt gedefinieerd in artikel 1, §1, 11° van de vreemdelingenwet als "het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procédure voor toekenning van internationale bescherming of een procédure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken. "

Artikel 1, §2 voorziet: "Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld/ rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan eik geval : 1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan; 2° de betrokkene heeft in het kader van een procédure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt; 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden

a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel; b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is; c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggedrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat; d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen; e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d); 5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd; 6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend; 7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend; 8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid; 9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming; 10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is; 11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. "

Verwerende partij motiveert niet op welk critérium in casu van toepassing is op verzoekster. Het dus onduidelijk op welke rechtsgrond verwerende partij zich baseert om te concluderen dat er een risico op onderduiken bestaat.

Doordat verwerende partij verwijst naar het eerder bevel betekend op 6 maart 2018, kan verzoekster enkel veronderstellen dat verwerende partij het critérium in artikel 1, §2, 4° Vw. heeft willen hanteren. Echter, zoals hierboven al aangehaald, verbleef verzoekster op dat moment legaal op het grondgebied en kan haar dus niet verweten worden dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Na de betekening van het bevel werd verzoekster door de gemeente opnieuw uitgenodigd om te weten wat haar intenties waren. Verzoekster gaf uitdrukkelijk aan dat zij nog in het bezit was van een geldig visum en dat zij een nieuwe verblijfsprocedure zou opstarten. (stuk 3)

Mocht verwerende partij hierop hebben gedoeld (wat absoluut niet blijkt uit de motivering), kan verzoekster evenmin worden verweten dat zij (tijdens haar tweede legaal verblijf in België) nog geen verblijfsaanvraag heeft ingediend. Haar wettig verblijf was op het moment van de bestreden beslissing nog maar 9 dagen verstreken. Verzoekster was van plan om een nieuwe aanvraag tot machtiging tot

verblijf in te dienen en ondernam hiervoor reeds de nodige stappen. Zij contacteerde een raadsman en verzamelde de nodige stukken. Zij verkreeg de laatste medische attesten pas op 23 april 2018. (stuk 2) Deze medische attesten werden overigens overhandigd aan verwerende partij op het moment dat verzoekster werd aangehouden, dus verwerende partij was perfect op de hoogte van haar huidige medische toestand bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verwerende partij motiveert evenmin waarom een actueel en reëel risico op onderduiken aanwezig zou zijn in hoofd van verzoekster. Verzoekster is een dame van bijna 68 jaar oud die omwille van medische problemen afhankelijk is van haar dochter en daarom bij haar inwoont. Tijdens de twee périodes van kort verblijf in België verbleef ze op het adres van haar dochter en heeft dit ook altijd zo kenbaar gemaakt bij de Belgische overheid. Er is geen enkele aanwijzing dat verzoekster wil onderduiken, in tegendeel. Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de individuele feitelijke omstandigheden van verzoekster.

Verwerende partij had bij het nemen van de bestreden beslissing verzoekster een termijn kunnen toestaan, wat evenredig zou zijn met de door haar gekende informatie. Verwerende partij had de mogelijkheid een termijn van een dag, twee dagen, drie dagen, vier dagen, vijf dagen, zes dagen, zeven dagen tot dertig dagen op te leggen, maar verwerende partij heeft discretionair voor een termijn van 0 dagen gekozen zonder enige evenredigheidstoets te voeren en zonder rekening te houden met de individuele situatie.

Verwerende partij geeft geen enkele motivering die toelaat te begrijpen waarom er precies voor een bijzonder onredelijke termijn van nul dagen werd gekozen.

Het is volstrekt onredelijk om verzoekster met dwang te bevelen het land te verlaten zonder haar de kans te geven dit vertrek vrijwillig te organiseren of een verblijfsaanvraag in te dienen, gelet op haar leeftijd, medische toestand, afhankelijkheid van haar dochter, gelet op het feit dat zij haar toeristisch verblijf slechts met 9 dagen liet verstrijken, termijn die zij overigens nuttig aan het gebruiken was ter voorbereiding van haar nieuwe verblijfsaanvraag én gelet op het feit dat verzoekster haar verblijfsadres nooit heeft willen verbergen ten aanzien van de Belgische overheid. Verzoekster heeft nooit elementen over haar identiteit, intenties, leven en verblijf in België achtergehouden.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het de algemene regel dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan verplichting tót terugkeer die voortkomt uit een terugkeerbesluit. (HvJ 11 juni 2015, Zh en 0, C-554/13, punt 44.) Het Hof van Justitie is ook van oordeel dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn slechts in uitzonderlijke omstandigheden toelaat dat lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen of ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen. (HvJ 28 april 2011, El Dridi, C-61/11 PPU, punt 37)

Met verwijzing naar deze rechtspraak oordeelde Uw Raad nog in een recent arrest dat uitzonderingen op deze algemene regel van een termijn voor vrijwillig vertrek restrictief moeten worden toegepast. Uw Raad verwijst in dit arrest ook naar de parlementaire voorbereidingen en het terugkeerhandboek, die beiden bevestigen dat vrijwillig vertrek het uitgangspunt is en dat hiervan slechts kan worden afgeweken na een individueel onderzoek:

"De Raad acht het in casu belangrijker na te gaan of bij de vaststelling van een risico op onderduiken, conform artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, een individueel onderzoek heeft plaats gehad. De voorbereidende werken verduidelijken dat er procedurele garanties ge/den die de brede discretionaire bevoegdheid waarover verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief critérium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen/ op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden "met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (Pari. St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

(...)

In het terugkeerhandboek benadrukt de commissie nogmaals dat vrijwillig terugkeer één van de kerndoelstellingen van de Terugkeerrichtlijn is. Er wordt gepreciseerd dat automatismen moeten worden

vermeden en elk geval moet individueel worden beoordeeld. Generaliserende bepalingen stroken niet met de definitie van risico op onderduiken, het evenredigheidsbeginsel en de verplichting elk geval afzonderlijk te beoordelen. Generaliserende bepalingen doen de nuttige werking van artikel 7 teniet, met name de bevordering van vrijwillig vertrek (Commission recommendation (EU) 2017/2338 of 16 november 2017 establishing a common 'return handbook' to be used by member states' competent authorities when carrying out return-related tasks, L 339/92, L 339/108-109, L 339/111)."

(RvV 12 april 2018, nr. 202.349.)

In casu heeft verwerende partij op volstrekt onvoldoende gemotiveerd waarom er in hoofde van verzoekster een reëel en actueel risico op onderduiken zou bestaan en waarom er haar geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan.

Tweede onderdeel

De beslissing is niet alleen kennelijk onvoldoende gemotiveerd en kennelijk onredelijk met betrekking tot de toegekende termijn, maar ook met betrekking tot de gevolgen voor verzoekster met betrekking tot haar fundamentele mensenrechten zoals het recht op menselijke waardigheid, fysieke en psychische integriteit.

Zoals verzoekster te kennen gaf aan verwerende partij op 27 maart 2018 (stuk 3) en zoals hierboven toegelicht, verblijft zij in België om van de mantelzorg van haar dochter en diens gezin te kunnen genieten. Deze mantelzorg is medisch gezien strikt vereist. (stuk 2) Omwille van haar medische problematiek bestaat er ook een bijzondere band van afhankelijkheid tussen verzoekster en haar dochter. In Oezbekistan is er bovendien niemand die deze zorg kan opnemen. Omwille van deze redenen wilde verzoekster een nieuwe aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen.

De medische toestand van verzoekster is recent verslechterd, zodat niet kan worden verwezen naar de beslissing van 15 februari 2018 inzake haar vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging.

Verwerende partij moest van deze verslechterde situatie op de hoogte zijn, gezien de medische attesten werden afgegeven toen verzoekster in het huis van haar dochter en schoonzoon werd aangehouden.

Met de bestreden beslissing wordt verzoekster bevolen om terug te keren naar Oezbekistan zonder dat zij de kans kreeg een verblijfsaanvraag op basis van haar actuele toestand in te dienen. Hierdoor wordt zij gedwongen om in Oezbekistan te overleven zonder de broodnodige zorg en hulp van een familielid of dichte kennis.

Ten eerste vormt dit een inbreuk op verzoeksters recht op menselijke waardigheid en integriteit en op het verbod van onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoekster zal immers volledig op zichzelf zijn aangewezen in Oezbekistan, terwijl zij omwille van medische redenen mantelzorg behoeft en niet kan instaan voor haar eigen persoonlijke hygiëne en dagdagelijkse taken.

In de bestreden beslissing beoordeelt verwerende partij de medische problematiek van verzoekster foutief en stelt zij deze veel te optimistisch voor. Uit de medische attesten van verzoekster blijkt dat zij kampt met veel ernstigere problemen dan enkel problemen aan de heupgewrichten en letsels ten gevolge van een fractuur van het linker dijbeen, zoals verwerende partij voorhoudt. Verzoekster lijdt daarnaast aan ernstige gehoorproblemen en krijgt regelmatig aanvallen van duizeligheid, hyperventilatie en vallen.

Verwerende partij kan evenmin zomaar verwijzen naar het feit dat verzoekster eind 2015 en begin 2018 nog naar België reisde. Dit betekent immers niet dat zij in Oezbekistan voor zichzelf zou kunnen zorgen. Zoals hierboven uitgelegd, verslechterde haar medische toestand aanzienlijk en werd zij tôt aan haar laatste vertrek naar België verzorgd door een erg welwillende buurvrouw, die nu naar het buitenland verhuisde en dus niet meer voor haar kan zorgen. Dat er niemand meer is in Oezbekistan die voor verzoekster kan zorgen, is ook de reden dat zij naar haar dochter kwam in België en hier een nieuwe verblijfsaanvraag wenst in te dienen.

Verwerende partij schendt hiermee eveneens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat voorziet:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

De gezondheidstoestand van verzoekster, eveneens als de gevolgen erop van een terugkeer naar Oezbekistan, werden niet correct beoordeeld of onderzocht door verwerende partij.

Bovendien vormt de bestreden beslissing ook een inbreuk op de bescherming van verzoeksters privé- en gezinsleven, zoals beschermd onder artikel 8 van het EVRM, artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

In casu zijn er ernstige gevolgen voor de psychische integriteit van verzoekster. Als oude, zieke dame wordt zij alleen gelaten in een tijd van hevige angst en onzekerheid. De medische attesten vermelden dat zij angst heeft om verkeerd te vallen bij een nieuwe aanval. Deze angst zal ongetwijfeld enorm vergroten nu zij door de bestreden beslissing niemand meer heeft die bij haar is en haar kan opvangen en verzorgen bij een aanval. Dit lijdt tot een heftige emotionele verontrusting.

Wat een gezinsleven uitmaakt is een feitenkwestie en hangt af van het feit of er daadwerkelijke persoonlijke gezinsbanden zijn. Het kan zowel om een de jure gezinsleven gaan, maar het kan evengoed om een feitelijk gezinsleven gaan. In bepaalde uitzonderlijke omstandigheden van afhankelijkheid kan volgens het EHRM sprake zijn van een gezinsleven tussen volwassen personen, zoals in casu. (EHRM Slivenko t. Latvia , n° 48321/99, § 97; Kwakye-Nti en Dufie t. Nederland, n° 31519/96, 7 november 2000)

In casu is er sprake van een bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoekster en haar dochter gezien de nood aan mantelzorg van verzoekster en gelet op het feit dat verzoekster geen enkel ander familielid heeft dat deze zorg op zich kan nemen.

Hoewel de terugkeerrichtlijn en de vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan verwerende partij om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen het privéleven en het gezinsleven in aanmerking te nemen, heeft zij dit onvoldoende gedaan.

De motivering van verwerende partij is op dit vlak kennelijk ontoereikend. Verwerende partij stelt dat verzoekster gedurende een lange periode perfect in staat was om gescheiden te leven van haar dochter en dat haar dochter haar regelmatig zal kunnen bezoeken en dat zij contact kunnen houden via moderne communicatiemiddelen. Echter, verwerende partij houdt op deze manier geen rekening met de verslechterde medische toestand van verzoekster, de vergrootte mate van afhankelijkheid van haar dochter, het feit dat er tot voor kort iemand in Oezbekistan was die voor verzoekster kon zorgen en dat nu niet meer is én dat verzoekster niet kan communiceren via de moderne communicatiemiddelen door haar ernstig gehoorprobleem en haar leeftijd. In tegenstelling tót wat verwerende partij beweert, zijn er in casu dus wel degelijk hinderpalen aanwezig voor het verderzetten van het privé- en familieleven van verzoekster in Oezbekistan.

Artikel 8 EVRM verbiedt immers enerzijds aan Lidstaten om zich op ongerechtvaardigde manier, d.w.z. niet in overeenstemming met de voorwaarden van artikel 8, lid 2 EVRM, in te mengen in het gezins- en privéleven. Anderzijds legt artikel 8 EVRM in bepaalde omstandigheden ook positieve verplichtingen op aan een Lidstaat om een verblijfsmachtiging toe te kennen ter bescherming van het gezinsleven. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gui t. Zwitserland, § 63.)

Bij dit onderzoek naar het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en de eventuele hieruit voortvloeiende positieve verplichting om een verblijfsmachtiging af te leveren, heeft verwerende partij

een zekere appreciatiemarge. Het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven is immers niet absoluut.

Wel heeft deze appreciatiemarge bepaalde grenzen. Er dient immers een proportionaliteitstoets te gebeuren tussen de individuele belangen van de aanvrager van de verblijfsmachtiging en de belangen van de Lidstaat waar de verblijfsmachtiging wordt aangevraagd. De inhoud van deze proportionaliteitstoets wordt bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens

In arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

" Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij g een billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70),(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijf s- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

In casu schiet het onderzoek van verwerende partij duidelijk tekort.

Verwerende partij diende het privéleven en het gezinsleven zo goed mogelijk te onderzoeken alvorens een beslissing bijlage 13septies te nemen. Dit heeft zij niet gedaan.

Er werd geen afweging gemaakt op basis van de correcte feitelijke omstandigheden waarom verzoeksters verwijdering proportioneel is en noodzakelijk in een democratische samenleving. Er werd geen rekening gehouden met alle elementen die zich in het dossier bevinden.

De bestreden beslissing schendt dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen."

2.2. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder “middel” worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat waar verzoekster de schending aanvoert van artikelen 1, 3 en 7 van het Handvest, van artikel 13 van het EVRM en artikel 1 van de Vreemdelingenwet, zij evenwel niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregels door de bestreden beslissing werden geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van deze wet formeel te motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De schendingen van voormelde beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het kader van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, die verzoekster eveneens geschonden acht.

2.3. In een eerste onderdeel van het enige middel bekritiseert verzoekster het onderdeel van de bestreden beslissing waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster geen actueel belang meer heeft bij deze grief nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat haar bij haar vrijlating op 27 april 2018 alsnog een termijn van 30 dagen werd verleend om het grondgebied te verlaten, zijnde de maximumtermijn die de wetgever in dit verband voorziet in artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient het onderdeel van de bestreden beslissing van 24 april 2018 waarbij verzoekster geen vrijwillige vertrektermijn wordt verleend, als impliciet ingetrokken te worden beschouwd, zonder dat dit enige invloed heeft op de bevelscomponent van de bestreden beslissing. Tijdens de terechtzitting van 5 oktober 2018 geeft de raadvrouw aan dat verzoekster overigens nog steeds op het grondgebied verblijft en op 27 juni 2018 een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. De vertrektermijn van 30 dagen, die verzoekster alsnog werd toegekend bij beslissing van 27 april 2018, is inmiddels ruimschoots overschreden zonder dat het bestuur is overgegaan tot een gedwongen repatriëring. Gelet op deze omstandigheden blijkt geenszins dat verzoekster nog enig belang heeft bij het eerste onderdeel van haar middel.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. In een tweede onderdeel van het enig middel dat is gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, voert verzoekster aan dat er kennelijk onvoldoende en kennelijk onredelijk werd gemotiveerd over de gevolgen voor haar fundamentele mensenrechten. In het bijzonder houdt verzoekster voor dat haar gezondheidstoestand evenals de gevolgen van een terugkeer naar Oezbekistan op deze toestand niet correct werden beoordeeld of onderzocht en dat verwerende partij in het onderzoek naar haar gezinsleven en privéleven duidelijk is tekortgeschoten.

2.5. Vooreerst merkt de Raad op dat het bestreden bevel steunt op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet waarbij in feite wordt gemotiveerd dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum, dat haar inreisstempel dateert van 16 januari 2018 en dat zij bijgevolg de toegelaten 90 dagen heeft overschreden. Deze bevindingen, die steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoekster niet betwist.

Vervolgens blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde bij de afgifte van het bestreden bevel wel een individueel onderzoek heeft gevoerd naar de gezondheidstoestand en het gezins- en privéleven van verzoekster in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM, zoals hierna zal blijken.

2.6. De Raad stipt aan dat met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, het EHRM een hoge drempel hanteert en oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Uit het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen, niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan (toegang tot) een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds. Volgens het EHRM beantwoorden slechts deze twee situaties van verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.

In casu oordeelde de gemachtigde over de gezondheidstoestand van verzoekster als volgt:

“Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaargewichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar zij terugleidt wordt een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestraft aanvoeren ervan een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

In haar regularisatieaanvraag verklaart dat het steeds moeilijker wordt om voor zichzelf te zorgen, gezien haar leeftijd en de medische problemen. Deze medische problemen hebben voornamelijk betrekking op beide heupgewrichten (artritis) en op blijvende letsels overgehouden van een fractuur van het linker dijbeen. Betrokkene toont echter niet aan dat zij op een medische problematiek heeft die haar hindert om te reizen. Zo reisde ze eind 2015 een eerste keer naar België en op 16.01.2017 reisde ze voor een tweede keer naar België.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees verdrag aan de orde zijn.”

De gemachtigde heeft zich voor deze beoordeling gesteund op de in het administratief dossier voorhanden zijnde gegevens.

Deze gegevens betreffen een beslissing van 15 februari 2018 waarbij verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging van 4 januari 2016 onontvankelijk werd verklaard en waarbij uitgebreid werd gemotiveerd over haar medische problemen, zoals uiteengezet in haar aanvraag.

Verder is er ook het medisch attest van 24 april 2018 opgemaakt door de arts van het gesloten centrum die de voorzienbare medische gevolgen diende te evalueren indien verzoekster lijdt aan een ziekte waarbij het gebrek aan behandeling tot gevolg zou kunnen hebben dat een risico op nakend overlijden ontstaat of een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand die ernstig

lijden met zich meebrengt of een belangrijke vermindering van de levensverwachting. In casu oordeelde de centrumarts, na haar te hebben onderworpen aan een gepast medisch onderzoek en een grondige anamnese, dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Ten slotte blijkt dat verzoekster werd gehoord op 26 april 2018. In het gehoorverslag kan worden gelezen: *“Ik wens geen verklaringen af te leggen, mijn advocaat is bezig met mijn dossier, hij is de enige die mij kan helpen. Ik wens niets toe te voegen aan mijn dossier, ik ben mijns inziens legaal in dit land en mijn advocaat gaat dit oplossen.”*

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar stuk 2, wat in wezen recente medische stukken zijn van 16 maart 2018 alsook 5 en 23 april 2018. Zij stelt dat hieruit blijkt dat mantelzorg medisch gezien strikt vereist is, dat niemand in Oezbekistan deze zorg op zich kan nemen alsook dat haar medische toestand recent verslechterd is zodat niet kan worden verwezen naar de beslissing tot onontvankelijkheid van 15 februari 2018. Verzoekster beweert dat de gemachtigde van de situatie op de hoogte diende te zijn aangezien de recente medische stukken werden afgegeven toen zij op 24 april 2018 in het huis van haar dochter werd aangehouden. De Raad stelt evenwel vast dat de medische stukken die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, zich niet in het administratief dossier bevinden. In het administratief verslag vreemdelingecontrole van 24 april 2018 wordt ook geen melding gemaakt van medische stukken die aan de politie of aan de Dienst Vreemdelingenzaken zouden zijn overhandigd. De bewering van verzoekster dat de gemachtigde van deze medische stukken op de hoogte diende te zijn, vindt dan ook geen feitelijke steun in het administratief dossier en verzoekster brengt zelf evenmin elementen aan die haar bewering staven.

De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de recente medische stukken die verzoekster nu voorlegt en er bijgevolg ook geen rekening mee houden. De Raad kan evenmin rekening houden met elementen en documenten die slechts naderhand aan het verzoekschrift worden toegevoegd, aangezien hij zijn bevoegdheid zou overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395)

Verzoekster bouwt heel haar betoog op aan de hand van deze recente medische stukken waarvan niet blijkt dat deze aan de gemachtigde werden overhandigd voor het nemen van de bestreden beslissing. Zij toont dan ook niet dat het standpunt van de gemachtigde over haar gezondheidstoestand, op basis van de gegevens zoals deze hem kenbaar waren gemaakt op het moment van de bestreden beslissing, op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze is tot stand gekomen of in strijd is met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoekster aanklaagt dat zij wordt bevolen om terug te keren naar Oezbekistan zonder de kans te krijgen een verblijfsaanvraag in te dienen op basis van haar actuele toestand, merkt de Raad op dat verzoekster een termijn van 30 dagen werd verleend om het grondgebied te verlaten en dat zij op 27 juni 2018 een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend, zodat zij niet langer belang heeft bij dit onderdeel van het middel.

2.7. Verder oordeelde de gemachtigde met betrekking tot het gezins- en privéleven van verzoekster als volgt: *“Het feit dat betrokkene dochter (xxx) de Belgische nationaliteit heeft verkregen en samen met haar gezin in België woont, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene verklaart in haar regularisatieaanvraag dat zij de mantelzorg van haar dochter nodig heeft wat haar medische problemen betreft. Deze medische klachten hebben betrekking op belde heupgewrichten en op blijvende letsel overgehouden van een fractuur van het linker dijbeen. Het feit dat betrokkene verklaart dat zij de mantelzorg van haar dochter behoeft, geeft haar automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont namelijk niet aan dat deze mantelzorg niet in het land van herkomst van verkregen worden. Betrokkene toont evenmin aan dat haar dochter de mantelzorg niet kan verder zetten in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene dochter reeds sinds 200 in België verblijft. Betrokkene kwam pas eind 2015 een eerste maal naar België en keerde nadien terug naar Oezbekistan en kwam op 16.01.2015 opnieuw naar België. Betrokkene toont aldus zelf aan dat zij perfect in staat was om gedurende een langere periode gescheiden te leven van haar dochter. Een*

repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekend geen inbeuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes dochter en haar gezin kunnen betrokkenen regelmatig komen bezoeken in Oezbekistan en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Oezbekistan vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene."

Hieruit blijkt genoegzaam dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de nood aan mantelzorg, de gezinsbanden tussen verzoekster en haar dochter en het privéleven van verzoekster en hierover een afweging heeft gemaakt.

Verzoekster is het niet eens met deze beoordeling en stelt dat er een bijzondere afhankelijkheidsband is tussen haar en haar dochter, gezien de nood aan mantelzorg. Verzoekster weerlegt hiermee echter de pertinente bevindingen van de gemachtigde niet, met name dat zij niet aantoont dat deze mantelzorg niet in het land van herkomst kan worden verkregen en dat zij evenmin aantoont dat haar dochter de mantelzorg niet kan verderzetten in het land van herkomst. Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat geen enkel ander familielid deze zorg op zich kan nemen en dat er tot voor kort iemand was in Oezbekistan die voor haar kon zorgen die er nu niet meer is, merkt de Raad op dat zij zich beperkt tot een loutere bewering die niet wordt gestaafd door enig begin van bewijs.

Verzoekster bekritiseert ook het motief waarin wordt gesteld dat zij langere periode gescheiden heeft kunnen leven van haar dochter en dat haar dochter haar regelmatig kan bezoeken en contact kan houden via moderne communicatiemiddelen, door opnieuw te verwijzen naar haar verslechterde medische toestand, zoals haar ernstig gehoorprobleem, en de medische attesten gevoegd als stuk 2 bij het verzoekschrift. Zij meent dat er wel degelijk hinderpalen aanwezig zijn voor het verderzetten van haar privé- en familieleven in Oezbekistan.

Uit wat voorafgaat blijkt afdoende dat de gemachtigde geen kennis had van deze recente medische attesten en wat daarin wordt geattesteerd, zodat hij er ook geen rekening mee kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Nu verzoekster ook hier haar kritiek slechts steunt op de recente medische stukken, toont zij niet aan dat de gemachtigde in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM enig relevant gegeven, aan hem kenbaar gemaakt, buiten beschouwing heeft gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing of in dit kader een kennelijk onredelijke afweging heeft gemaakt.

2.8. Samenvattend besluit de Raad dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen. Uit de bestreden beslissing blijkt verder genoegzaam dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle relevante voorliggende gegevens en stukken en hierover op afdoende wijze heeft gemotiveerd. De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Verzoekster maakt verder een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk. Evenmin blijkt een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enige middel, in zoverre ontvankelijk, is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES